

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa T. L.
przeciwko „F.” sp. z o.o. w G. i J. K.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 czerwca 2017 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 2160 zł
(dwa tysiące sto sześćdziesiąt) tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelacje obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 listopada 2015 r., którym zostało częściowo uwzględnione powództwo T. L. przez nakazanie każdemu z pozwanych – J. K. i „F.” sp. z o.o. w G. - opublikowania w tygodniku „W.” oraz na stronie głównej; [www.\[...\].pl](http://www.[...].pl) oświadczeń zawierających przeprosiny za naruszenie dóbr osobistych powoda, a także zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz C. Polska w W. kwoty 20 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lutego 2014 r.

Pozwani w skardze kasacyjnej powołali obie podstawy naruszenia prawa wskazane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazali przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej przemawia, w ich ocenie, dopuszczenie się przez Sąd Apelacyjny rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 126² § 1 k.p.c. w zw. z art. 130² § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 26 ust. 1 pkt 6 u.k.s.c. oraz art. 100 k.p.c.), które uczynili podstawą skargi, a także art. 24 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powszechnie i jednolicie przyjmowane jest w orzecznictwie, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący powinien wykazać, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń

przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może i stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Nie spełnia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołanie naruszenia konkretnego przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 38/06, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.). Analiza wniosku pozwanych o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia, w kontekście jej podstaw oraz motywów zaskarżonego wyroku nie pozwala na ocenę, że doszło do naruszenia, w stopniu kwalifikowanym prawa materialnego, usprawiedliwiającego przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Brak w nim przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego orzeczenia. Kwestia ewentualnego uregulowania niepełnej opłaty od apelacji nie miała wpływu na treść kwestionowanego orzeczenia, zaś określenie skutku niedopełnienia obowiązku fiskalnego wykracza poza ramy skargi kasacyjnej. Nie ma podstaw do przyjęcia, że doszło do rażącego i oczywistego naruszenia art. 100 k.p.c. Uwzględnić także należy uzależnienie ingerencji przez Sąd Najwyższy w tym zakresie od merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. Nie zostały przedstawione argumenty przemawiające za tym, że wykładnia i zastosowanie przez Sąd Apelacyjny art. 24 § 1 k.c. narusza elementarne zasady przewidziane w orzecznictwie i piśmiennictwie prawniczym dla przyznawania ochrony przewidzianej tym uregulowaniem.

W konsekwencji badania wniosku i jego motywów, należało uznać, że skarżący nie wykazali przesłanek usprawiedliwiających istnienie przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.